

ши кръстътъ, отъ тукъ ся прѣвзе Иерусалимъ, и тука почива прахъ тѣ на свѣтия Лудвигъ. —

Берtrandъ. Чуйте ли думи удивителни, отгдѣ черпи тя туѣ високо откровене? — Ахъ, отче Даркъ, вие имате дѣщеря за завиждане. —

Ивана. Трѣбва ли да ся лишимъ отъ собственни тѣ си царіе, свободата да ни ся потѣпче, и да ни господарува другъ? Трѣбва ли кралъ тѣ който е безсмъртенъ да пропадне за всегда? Този кралъ, който защитява свѣто то рало, който обработва земята и я прави най-плодородна, този кралъ, пазителъ тѣ на свобода та, на народно то достолѣние, който помага на бѣдний, а наказва лоший, който не знае що е завистъ — отъ този великъ кралъ трѣбва да ся лишимъ? Ако и прѣстолъ тѣ на краля лѣщи само отъ злато и отъ бесцѣнни камѣне; но тамо е покривъ тѣ на забравени тѣ, — тамъ лежи силата и съжаленето, — тамъ трепери виноватий, а праведний, убѣденъ на съвестъ та си, приближава гордо. —

Чуждий владѣтель, който иди само отъ една завистъ, който добръ знае, че не почива прахъ тѣ на праотци тѣ му въ тѣзи земя, увѣрете мя, може ли да обича народа си, може ли да привлича негова та любовъ?

Може ли да бѣде той отецъ на свой чада, когато не е въ състояние да узнае наша та нужда, нашия плачъ, и когато не е израсналъ тука, ведно съ наши тѣ младежи? —

Тибо. Богъ да упаци държава та и краля! — Оставете тѣзи тъмни разговори, ^{ми} ми сми мирни, трудолюбиви селяни, и не трѣбва да ся грижимъ ни за мечъ, ни за война. Ние врѣменно трѣбва да чакаме слѣдствия та само отъ война та, защото тамъ ни ся рѣшава животъ или смъртъ, рѣшение, което е отъ Бога. —

Хайде сега на работа, нека си блѣска тѣ глави тѣ князове тѣ за това рѣшение, а ние мирно ще гледаме разореното на земята ни, сѣидби тѣ нека ся затѣпчатъ отъ конетѣ, нека ни изгорятъ села та. Но трѣбва да знаете че приятна та пролѣтъ изново ще ся яви, че послѣ дѣжделиво то врѣме, ще блесне прелестно то слѣнце и ще ся съживятъ ниши тѣ колиби изново.

(Освѣтъ Ивана, вси тѣ отиватъ). —